

Elisei și urșii

11 iulie 2004

Gili Cârstea

Că Dumnezeu pedepsește cu moartea, și încă “până la exterminare,” cum spune un profesor adventist, biserica este foarte convinsă. Și ar trebui să tremure în fața unei asemenea perspective, dar nu o face. Păcătoșii din Sion sunt la fel de păcătoși ca oricând; niciodată teama de pedeapsă nu a produs devoțiune autentică. Omenirea nu a avut încă șansa să vadă sfințenie sub amenințarea cu moartea, deși unii dintre savanții noștri speră încă să obțină rezultate dintr-un asemenea experiment.

Ar fi interesant să știm dacă ei cred cu aceeași convingere că Dumnezeu și blestemă. Scriptura notează câteva episoade relevante, iar cel mai elocvent pare a fi cel cu Elisei și copiii obraznici

Omul lui Dumnezeu, după plecarea lui Ilie la cer, se îndrepta spre Betel, steaua idolatriei lui Israel, cetatea noii “spiritualității,” cu faimosul ei vițel de aur. Un grup de copii din cetate au început să se amuze de chelia lui Elisei, care, spune Scriptura, i-a blestemat “în numele Domnului.” Iar blestemul în numele Domnului a avut efecte imediate și devastatoare: Două ursoaice au ieșit din pădure și au sfâșiat patruzeci și doi de copii.

Cum se blestemă “în numele Domnului”? Mai important, cum blestemă Dumnezeu? Așa cum se spune despre cel rău în Psalmii 10:7, sau în 59:12? În cazul lui Elisei, blestemul a fost la fel de eficient ca o mitralieră.

De unde a luat Elisei cursuri de blestemat dușmani, păcătoși sau oponenți religioși? Nu găsim așa ceva în Scriptură. Din contră, ea spune: “Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc” (Mat 5:44). “Binecuvântați pe cei ce vă prigonesc: binecuvântați și nu blestemați” (Rom 12:14). Se pare că omul lui Dumnezeu nu avea habar de asemenea înalte precepte morale. El nu respecta nici măcar legea talionului, care cerea doar “ochi pentru ochi,” jignire pentru jignire, în cazul acesta. El a aplicat pedeapsa cu moartea prin sfâșiere pentru prostia unor copii iresponsabili, prost-crescuți și nerespectuoși.

Noi știm că Elisei nu avea o telecomandă pentru urși. Este clar deci că Dumnezeu este Cel care a trimis urșii în misiunea lor crudă, nu? Aceasta este credința populară.

Ce spune acest lucru despre caracterul lui Dumnezeu? Cum se aplică aici descoperirea impresionantă a caracterului Său prin Hristos, care S-a lăsat batjocorit fără să riposteze? Era Elisei mai profet decât Isus Hristos? Erau în joc interese majore, care să justifice un act de o asemenea cruzime, în totală opoziție cu legea iudaică, legea lui Dumnezeu? Este Tatăl nostru ceresc atât de irascibil, violent și capricios? Măcelărește El o mulțime de copii, la o vârstă când se fac tot felul de greșeli, lipsiți de discernământ, doar pentru că au râs de omul Lui?

Acestea sunt întrebări serioase, care nu pot fi evitate. Ele cer un răspuns pe măsura luminii despre neprihănirea lui Hristos care aduce vindecare sub aripile ei. A sosit timpul ca perdeaua să fie dată la o parte, iar episoadele acestea sângeroase din trecut să fie reevaluate în lumina care se revarsă de pe Calvar.

Generația lui Elisei nu avea această lumină. Ei nu știau decât de frica unui Dumnezeu aspru, un judecător drept, un polițist integru. Toate evenimentele erau văzute a fi lucrarea lui Dumnezeu, făcut responsabil pentru toate nebuniile ce veneau doar din nelegiuirea oamenilor. El a acceptat cu blândețe această povară de acuzații aruncată în spatele Său. De dragul siguranței lor, a acceptat chiar ca ele să fie înregistrate în Cartea Sfântă ca fiind faptele Sale. Știa că va veni o zi când copiii Săi, privind cu atenție faptele unui Fiul al omului, vor căpăta o perspectivă mai glorioasă a mării controversate, vor pune aceste episoade în cadrul larg al luptei dintre bine și rău, reușind astfel să vadă mâna criminală ascunsă de faldurile istoriei, mâna care a semănat neghină pe ogorul lui Dumnezeu chiar de la porțile Edenului.

Ni se spune că Satana “a îmbrăcat caracterul lui Dumnezeu cu attribute satanice, în totală contradicție cu adevărul” (RH 10.02.1891).

V-ați întrebat vreodată cum și ce a făcut Satana spre a prezenta pe Dumnezeu “îmbrăcat” cu attribute satanice? Că acesta a fost mereu scopul lui, este clar. Dar cum a realizat el practic acest lucru? Ce poți face să prezinți neprihănirea și bunătatea ca fiind crude, violente, arbitrare, capricioase, răzbunătoare, nemiloase și criminale? Istoria consemnează diferite situații când unor oameni nevinovați li s-au înscenat cele mai oribile procese, cu “dovezi,” martori "oculari," probe plantate la locul faptei și toată suita de manevre mincinoase ca să poată fi acuzați și condamnați.

Biblia este plină de dovezi ale acestui gen de manevre prin care Satana a reușit să prezinte fals frumusețea neprihănirii. Iar Dumnezeu i-a acordat toată libertatea pe care și-o putea dori în acest scop. Un exemplu elocvent este episodul cu urșii lui Elisei. Atunci când știi precis că cineva caută să deformeze caracterul lui Dumnezeu, nu este greu să înțelegi ce s-a întâmplat cu adevărat la locul crimei. Acest caz merită o anchetă serioasă, căci în joc nu este nimic mai puțin decât numele lui Dumnezeu.

Înregistrarea din 2 Regi este lapidară. Omul lui Dumnezeu a fost jignit. De supărare, el a blestemat copiii. Au ieșit ursoaicele din pădure și i-au sfâșiat. Nimic

mai mult. Nici o explicație, nici un comentariu, nici o clarificare. Ca o știre de la ora cinci.

Un caz simplu, la prima vedere. Nu și pentru anchetatorul serios, care știe că cele mai simple cazuri se dovedesc a fi cele mai complicate, iar prima impresie poate fi extrem de înșelătoare. Așa este și aici.

Betelul era inima idolatriei lui Israel. Acolo oamenii pierduseră cunoașterea lui Dumnezeu, iar sfatul și apelurile Sale erau tratate cu dispreț. Poporul alesese alți dumnezei. Tatăl ceresc nu Se impune cu forța acolo unde nu este dorit; așa ne-a învățat Hristos. El Se retrage, după îndelungi avertizări și cu mare durere sufletească. Harul protector nu mai acoperea Betelul și pe locuitorii lui, care nu pierdeau nici o ocazie de a batjocori pe solii Domnului. Ce ocazie formidabilă pentru operațiunea “Denigrarea”! Venise ocazia de aur pentru Nimicitorul. Harul fusese limitat, devenind inoperant, iar omul lui Dumnezeu era în zonă. Scena era pregătită pentru capcana veacurilor. Acum sau niciodată. Copiii au fost aduși repede în perimetru, ursoaicele erau aproape iar mânia lui Satana cât se poate de aprinsă.

Ce aveau copiii aceia cu profetul Domnului? Nu se puteau juca din pricina cheliei lui?

În Betel, Dumnezeu și solii Lui erau un spectacol zilnic. Acasă sau la școlile profesilor, batjocura era în meniul principal. Ironiile fine, ca și opoziția deschisă, au o influență puternică asupra tinerilor, iar profesorii au cea mai mare vină pentru moartea lor. Spiritul lui Satana, nutrit în ciuda avertizărilor divine, devine o forță stăpânitoare căreia oamenii nu i se mai pot împotrivi. Ei devin astfel figuranți în scenele sângeroase pe care Satana le regizează pentru denigrarea lui Dumnezeu.

Așa s-a întâmplat și aici. Copiii aceia, victimele cruzimii lui Satana, au modelat concepția poporului ales despre caracterul lui Dumnezeu până în ziua de astăzi. Morala era evidentă: “Râzi de omul lui Dumnezeu și vezi ce urmează...” Ascuns de ochiul public, Satana a făcut ca toate aceste fărâdelegi să fie așezate în spatele lui Dumnezeu. El, purtătorul de poveri, nu a fost crezut. Faptele erau evidente, iar concluziile clare. Dumnezeu este aspru, sever, arbitrar, crud, violent, vai de cine nu se teme de El.

Adversarul nu dorea nimic altceva decât ca poporul să-I slujească lui Dumnezeu de frică. Fiind odată heruvim acoperitor, el știa foarte bine că “Dumnezeu așteaptă de la toate creaturile Sale o servire din dragoste - servire care izvorăște dintr-o apreciere a caracterului Său. El nu găsește plăcere într-o ascultare forțată, ci oferă tuturor o voință liberă, ca ei să-I poată servi de bunăvoie” (PP 34). Dacă putea promova o ascultare forțată, el reușea cea mai mare performanță pe care o putea atinge, căci o asemenea devoțiune deformată este extrem de greu de sesizat și în același timp fără valoare. Astăzi miliarde cred că slujesc lui Dumnezeu din dragoste, când, în realitate, egoismul este motorul principal, iar credința lor fundamentală este că “Dumnezeu va pedepsi până la exterminare” pe toți cei care aleg să-și exercite libertatea altfel decât dorește Dumnezeu.

Ne vedem noi locul în masa aceasta imensă de adoratori ai iubirii sub amenințare?

Ce este “blestemul lui Dumnezeu”? Ce înseamnă să blestemi “în numele Domnului” așa cum a făcut Elisei? Este blestemul o sentință instantanee, enunțată de Dumnezeu împotriva păcătoșilor irecuperabili?

Scriptura vorbește deslușit despre blestem și binecuvântare, iar Dumnezeu oferă explicații complet diferite de cele pe care le preferăm noi, și care vin tocmai din fabricațiile lui Satana. Prietenul lui Dumnezeu, Moise, a ascultat corect și a scris corect:

“Iată, pun azi înaintea voastră binecuvântarea și blestemul: binecuvântarea, dacă veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru pe care vi le dau în ziua aceasta; blestemul, dacă nu veți asculta de poruncile Domnului, Dumnezeului vostru, și dacă vă veți abate de la calea pe care v-o dau în ziua aceasta, și vă veți duce după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți” (Deut 11:26-28).

Ce luminoasă declarație despre libertate avem aici! Vasta creațiune a lui Dumnezeu nu cunoaște constrângeri, amenințări, restrângeri ale libertății în situații speciale sau privări de libertate în scopuri disciplinare. Omul a fost creat ca agent moral liber. El are posibilitatea și libertatea de a alege felul în care dorește să trăiască, sau să nu trăiască. Rebeliunea lui Lucifer a introdus o stare nouă, pe care o promovează cu zel, și pe care omenirea o socotește acceptabilă. Calea fărădelegii, largă și primitoare, este o opțiune pe care Dumnezeu nu o interzice prin forță. Tot ce poate face El este să avertizeze că la capătul drumului se află abisul.

Dumnezeu spune poporului Său că are permanent în față două opțiuni, și că este chemat să aleagă liber. Prima opțiune, calea neprihănirii, are în ea binecuvântarea. A doua, calea fărădelegii, produce ea singură blestemul. Nu așteaptă cineva la capătul drumului cu sabia în mână. De-a lungul căii fărădelegii nu sunt aliniați îngerii lui Dumnezeu, pregătiți să lovească pe drumeți. Calea în sine este aducătoare de moarte. Este un drum al altor dumnezei, care au regulile, pretențiile și legile lor, dintre care cea mai distructivă este legea păcatului și a morții. Aceasta își răsplătește singură adoratorii, nu este nevoie să intervină Dumnezeu.

Două căi, două opțiuni, două rezultate: Binecuvântarea și blestemul. De ce îl amestecăm noi pe Dumnezeu aici? De ce spunem noi că Dumnezeu a blestemat pe cineva care alege drumul fărădelegii în cel mai deplin sens al libertății oferită cu dragoste de un Dumnezeu al iubirii? Când, din dragoste autentică, oferi cuiva libertatea, cum poți apoi să-l pedepsești că a folosit darul așa cum a socotit el de cuviință? Nu este felul nostru de a vedea caracterul lui Dumnezeu cea mai eficientă metodă de a ține pământul sub negura groasă pe care Hristos a venit să o spulbere?

Locuitorii Betelului aleseseră drumul altor dumnezei. Nu doreau neprihănirea lui Hristos. Baal oferea o spiritualitate mai înaltă, plină de viață, de plăceri, de fantezie, fără restricții. O religie modernă, vie, ancorată în realitate. Era

opțiunea lor. Dumnezeu a avut respect pentru ea. El i-a lăsat “în voia minții lor blestamate” ca să creadă o minciună. Dar fără protecția divină, drumul altor dumnezei devine letal, mai ales când Acuzatorul are interese majore.

Elisei nu a înjurat în numele Domnului, dorindu-le moartea acelor copii. El a rostit în auzul lor decretul libertății enunțat de Moise. Două căi opuse, consecințe opuse. Ca și Ilie, care cerea poporului să aleagă cui vrea să slujească, lui Baal sau lui Dumnezeu.

Același mesaj trebuie să răsune cât se poate de clar în biserica rămășiței acum. Bunătatea infinită a Mântuitorului pune la picioarele noastre o libertate fără constrângeri și amenințări, fără blesteme sau binecuvântări ca stimulent. El spune că avem toată libertatea să alegem drumul nelegiurii, dacă avem impresia că vom fi mai fericiți pe el. În același timp, El a luminat calea neprihănirii, drumul crucii spre binecuvântare. Nu dorește să umblăm pe el sub amenințare. Dragostea este singura atracție permisă aici. Dragostea aceea jertfitoare care deschide ochi. Ochi pentru a vedea că “pedeapsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”
